

Hồi 103

Hồn Chiến Đoạt Hồn Ải

T

rần Ung là một trong Xuyên Trung Tứ Xú của Thiên Long Bang.

Hắn thấy kiếm của Thông Linh đạo trưởng đâm tới, liền vung tay bủa ra một chưởng, một luồng gió phát ra cản mũi kiếm của Thông Linh đạo trưởng lại.

Tuy nhiên, hắn lại sợ Phân Quang Kiếm Pháp của Côn Luân phái biến hóa dị thường, nên hắn vội lách mình sang một bên để đề phòng.

Thông Linh đạo trưởng phóng mình lướt tới, chưa kịp đổi chiêu kiếm thì bỗng nghe phía sau lưng có hai luồng gió thổi tạt tới.

Ông ta quay đầu lại thì thấy hai người trong Xuyên Trung Tứ Xú là lão Đại Hắc Linh Quan Trương Tân và Ác Phật Châu Bang đều chia nhau ra làm hai mặt một lượt công đến.

Thế chưởng của hai người này cũng ác hại không kém, do đó Thông Linh đạo trưởng thấy ba phía đều bị địch vây, thật khó bề trở đang.

Ông ta rút lên một tiếng như trút cả căm giận vào không gian, một tay kiếm một tay chưởng dùng toàn lực tung ra, đánh bật hai luồng thế công của địch, đồng thời lùi lại một bước để thủ thế.

Trần Ung được đồng bọn giúp sức hăng hái lướt tới như một hung thần, toan tiếp chưởng áp đảo Thông Linh đạo trưởng.

Thì giữa lúc đó, từ trong đám quần hùng có ba bóng người xẹt ra.

Ba người này là Huyền Thanh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử và Siêu Huệ.

Họ thấy Xuyên Trung Tứ Xú hòa nhau áp đảo một mình Thông Linh đạo trưởng, nên họ đã vung kiếm truy cản.

Ba luồng kiếm quang vừa tung ra, ba luồng kinh lực phóng đến chặn Trương Tân và Châu Bang phải lùi lại mấy bước.

Nếu là một trận đấu để so tài thì Côn Luân Tam Tử không bao giờ hợp lực nhau để phong tỏa đối phương như vậy. Nhưng đây là một trận hỗn loạn, cái chết của hơn một trăm sinh mạng trong chín đại môn phái có quan hệ rất lớn trong trận đấu này.

Vì vậy cả ba sau khi đẩy lui Trương Tân và Châu Bang liền tung trường kiếm, chia nhau ba mặt hầu đấu với Tam Xú trong Xuyên Trung Tứ Xú.

Mặc dù mỗi người của Xuyên Trung Tứ Xứ không ai địch lại Côn Luân Tam Tử và Siêu Huệ, nhưng họ có Tứ Tượng Trận. Một khi họ đã hợp thủ giao đấu theo thể trận thì Côn Luân Tam Tử và Siêu Huệ cũng khó thắng họ được.

Chỉ thấy thân hình của Xuyên Trung Tứ Xứ lượn qua lượn lại theo thể Di Hình Hoán Vị, thể kiếm luôn luôn đánh theo thể liên hoàn, gió lộng vù vù, khiến cho Côn Luân Tam Tử đánh theo lối cá nhân không sao kèm giữ nổi.

Trận chiến kéo dài trong thế bất phân thắng bại. Tiếng hét chốc lại vang lên.

oOo

Trong lúc đó Vương Hàn Tương thấy Mã Quân Vũ đã xông qua khỏi cán quạt xếp, liền ghé lại nói nhỏ với hai vị Hắc Bạch phân cuộc:

- Cư huynh và Diệp huynh hãy hợp tay chống lại địch nhân, đừng để đối phương trốn thoát. Lão phu xin ra sức cầm chân gã thiếu niên này cho.

Nói dứt lời, lão quay mình lại quát ngang cây quạt xếp vào lưng Mã Quân Vũ với khí thế vô cùng mãnh liệt.

Số người trong chín đại môn phái tuy đông, song các cao thủ trong Thiên Long Bang lấy Tô Bằng Hải làm cột trụ, rồi liên kết nhau thành một hàng dài, chặn ngang bước tiến của mọi người, nên họ không thể nào cùng một lúc xuất thủ giao tranh được.

Cầm đầu cửu đại môn phái là Thiên Hồng đại sư.

Ông ta giật cây đàn trượng trong tay một đệ tử theo hầu, đánh với Tô Bằng Hải.

Hai bên đều có một công lực rất thâm hậu, nên cuộc giao tranh diễn ra vô cùng ác hiểm.

Những thế đánh của hai người đều có sức nặng vạn năng. Nếu một bên sơ hở, có thể bị trọng thương hoặc tàn phế tức khắc.

Đôi mắt Thiên Hồng đại sư phát ra những tia sáng kinh người, nhìn thẳng vào mặt Tô Bằng Hải như đang lựa những yếu điểm của địch thủ mà công tới.

Tô Bằng Hải cũng không kém, đôi mắt sáng như lân tinh, luôn luôn ngấm vận nội lực để phát ra hạ địch.

Cuộc đấu tuy chậm chạp nhưng lại nguy hiểm bội phần.

Bỗng nghe vang lên một tiếng chát chúa, đàn trượng và Long Đầu Trượng chạm nhau nảy lửa.

Tô Bằng Hải chấn động lùi lại một bước trong lúc đó thì Thiên Hồng đại sư cũng lắc lư thân mình một cái, và lùi lại nửa bước.

Công lực của hai người như ngang nhau không ai hơn ai kém.

Qua một đòn thử thách về nội lực, Tô Bằng Hải ngược mặt lên trời cười ha hả nói:

- Lão phu bình sinh chưa gặp được một đối thủ như vậy. Lão đại sư quả đã phi phàm, vậy lão phu xin tiếp thêm đại sư một chiêu nữa xem thử.

Chưa dứt lời, Tô Bằng Hải đã dùng thế Ngũ Ngục Nhị Đỉnh điểm cây Long Đầu Trượng qua, vụt thẳng tới giữa đầu Thiên Hồng đại sư.

Thiên Hồng đại sư tuyên một tiếng Phật hiệu, rồi đưa đàn trượng đỡ vệt ra.

Chát !

Một tiếng vang nổi lên đỉnh tai điếc óc, cả hai đối thủ đều tê buốt cánh tay, họ đứng nhìn nhau như một pho tượng gỗ.

Bỗng đôi mắt Tô Bằng Hải lóe ra hai tia sáng, lão ngậm vận công lực, dùng chiêu Lực Đả Thiên Quân đánh tới một đòn.

Thiên Hồng đại sư vẫn thản nhiên đưa đàn trượng đón đỡ.

Qua bao nhiêu thế mạnh như núi lở đất nghiêng, công lực cả hai bên đều tương xứng.

Những người ở tại trận trông thấy đều lạnh mình. Từ trước đến nay họ chưa từng được mục kích một trận đấu bằng nội lực và nguy hiểm như vậy.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào cuộc giao đấu giữa Thiên Hồng đại sư và Tô Bằng Hải.

Sau ba chiêu chế ngự, Thiên Hồng đại sư niệm một tiếng Phật hiệu nữa, rồi vung đàn trượng lên công tới.

Chỉ loáng mắt lão đã diễn ra một trăm lẻ tám chiêu trong La Hán Trượng của phái Thiếu Lâm. Mỗi chiêu đều sâu sắc và biến hóa như rồng bay phượng múa.

Tô Bằng Hải cũng phải xuất những tuyệt chiêu trong trượng pháp mới ngăn chống nổi.

Hai đầu trượng quán vào nhau, một luồng kinh phong mở rộng bao trùm cả trận đấu.

Các cao thủ đứng ngoài xem thấy thích chí vô cùng.

Tùng Mục đạo trưởng cất tiếng cười ha hả nói:

-Ồ ! Trong cửu đại môn phái của chúng ta từ nay nên bầu Thiếu Lâm làm đệ nhất danh...

Bỗng đằng sau phát ra một tiếng “hự” đau đớn, cắt đứt câu nói của Tùng Mục đạo trưởng.

Quần hùng vội quay đầu lại thì thấy cánh tay của Hồ Nam Bình đã đâm máu tươi, thấm ra ướt cả một vạt áo.

Bây giờ Lý Thanh Loan đã xông ra khỏi hàng rào của bộ hạ Thiên Long Bang, chạy đến bên chiếc cầu.

Thì ra, Lý Thanh Loan đã dùng kiếm chém Hồ Nam Bình bị thương rồi.

Nàng là một cô gái liễu yếu đào tơ mà đánh bại Hồ Nam Bình thì thật là một điều không ai tưởng nổi.

Diệp Vinh Thanh thấy vậy vừa giận vừa sợ, vội xông ra, một tay dùng vũ khí cản đám quần hùng lại, một tay thò vào bọc lấy ám khí ném thẳng tới Lý Thanh Loan.

Tùng Mục đạo trưởng thất kinh, hét lên một tiếng, cầm kiếm nhảy tới đâm vào lưng Diệp Vinh Thanh, miêng la lớn:

- Cô nương ! Hãy đề phòng ám khí.

Diệp Vinh Thanh bị Tùng Mục đạo trưởng đâm một nhát với thế kiếm độc hiểm vô cùng, nên phải quay mình lại tránh. Vì vậy ám khí của lão đã ném đi không trúng mục tiêu.

Lý Thanh Loan nghe tiếng gọi quay đầu lại thì ám khí của Diệp Vinh Thanh đã bay xẹt sang một bên.

Nàng định thần nhìn sống một cái rồi lại tung mình chạy về phía trước.

Thì ra lúc này Quân Vũ đang bị lâm vào thế trận, trước sau đều có địch thủ bao vây, không còn đường nào để thoát ra được nữa. Do đó Thanh Loan không kể gì nguy hiểm bản thân, nàng cố mở đường chạy đến tiếp ứng với chàng.

Vương Hàn Tương tập trung toàn lực vào cây quạt xếp, cố hạ cho được Quân Vũ để chiếm lấy cầu sắt, ngăn cản quần hùng không cho thoát thân.

Lão múa quạt như vũ bão. Luồng hào quang lấp lánh, vun vút như bóng mờ.

Các cao thủ trong cửu đại môn phái muốn thoát qua cầu sắt, nhưng vì đường chật hẹp không sao cùng một lúc giao đấu, nên phải lựa ra mười người võ lâm cao thủ trong bọn để đi đầu mở vòng vây.

Nhưng họ cũng chỉ đánh tới chỗ đầu cầu, bên Mã Quân Vũ thì bị các bộ hạ của Thiên Long Bang ngăn lại.

Bây giờ Lý Thanh Loan thấy tình hình Mã Quân Vũ bất lợi nên vội đề khí nhảy tới vùng kiếm đánh vệt cao thủ ra, rồi chém Vương Hàn Tương một nhát, giúp tay với Quân Vũ.

Vương Hàn Tương định lách mình qua một bên định dùng thế Đả Long Nhất Lực ngăn Thanh Loan lại.

Nào ngờ nàng đã dùng một thế kiếm cực kỳ uy dũng chém bổ tới, khiến Vương Hàn Tương phải lùi lại hai bước để thủ thế.

Thanh Loan tung mình nhảy vào giữa, đầu lưng với Quân Vũ kháng địch vào hỏì chàng:

- Vũ ca ! Trận chiến kéo dài thế này, huynh có mệt không ?

Quân Vũ đáp:

- Nếu chúng ta không dùng tận lực thì không thể nào đưa quần hùng thoát khỏi Đoạn Hồn Ải được. Sư muội cùng huynh hợp công để tìm cách giải nguy.

Thanh Loan gật đầu:

- Được ! Muội nguyện gắng hết sức mình.

Vừa nói nàng vừa điểm ra một lượt mấy thế kiếm, ánh sáng loang loáng đánh vệt những đối phương đang đứng ở phía nàng.

Bây giờ quần hùng trong chín phái đã vượt đến chân cầu, nhưng vì cầu hẹp, không ai dám qua cả mà chỉ quanh quẩn đánh với thủ hạ của Thiên Long Bang.

Mã Quân Vũ thấy vậy liền chém ra một đường kiếm, rồi dùng thuật Ngũ Hành Mê Tung phóng tới đằng trước, định mở lối qua cầu.

Chẳng ngờ Vương Hàn Tương đã có ý dự phòng trước. Lão vung quạt xếp điểm qua, hô lên một tiếng:

- Hãy giữ lấy đầu cầu.

Tức thời hàng loạt cao thủ vây lại, đánh lui Quân Vũ, không cho tiến bước. Cứ thế Quân Vũ định vượt qua mấy lần, nhưng lần nào cũng bị đẩy lui lại cả.

Chàng thở dài than:

- Đoạn Hồn Ải thật quả địa thế nguy hiểm.

Chàng nghĩ rằng nếu không đánh bại Vương Hàn Tương trong lúc này thì không thể nào thoát qua cầu được.

Chàng liền bảo Lý Thanh Loan dùng trường kiếm chặn bọn bộ hạ Thiên Long Bang lại. Còn chàng một mình chuyên tâm đánh với Vương Hàn Tương.

Qua mấy chiêu trao đổi, Mã Quân Vũ sử dụng một môn pháp kỳ bí trong Quy Nguyên Mật Tập, tức thì chàng đã ép Vương Hàn Tương lùi lại khỏi đầu cầu hơn ba trượng.

Giành được ưu thế, Quân Vũ công tiếp một loạt nữa.

Bỗng chàng thấy cách đó không xa Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử vừa đánh vừa chạy đến.

Huyền Thanh đạo trưởng mở đường và Ngọc Chánh Tử đi sau cản hậu.

Sau rốt, Thông Linh đạo trưởng và Siêu Huệ vừa chạy vừa đánh với Xuyên Trung Tứ Xú.

Trước đây Xuyên Trung Tứ Xú đã dùng thế trận Tứ Tượng cầm hãm Côn Luân Tam Tử và Siêu Huệ.

Sau ba mươi hiệp Côn Luân Tam Tử không sao mở được vòng vây nên Thông Linh đạo trưởng nổi tức hét lên một tiếng, dùng những tuyệt chiêu trong Truy Vân thập nhị kiếm bủa ra một sao xẹt làm cho Xuyên Trung Tứ Xú mờ cả mắt, và Tứ Tượng Trận do đó bị vỡ.

Côn Luân Tam Tử và Siêu Huệ lợi dụng cơ hội ấy thoát đi vừa đánh vừa chạy đến bên đầu cầu, định tiếp ứng với Quân Vũ.

Nhưng Xuyên Trung Tứ Xú là những nhân vật hung hăng, họ không chịu để cho Côn Luân Tam Tử thoát chạy. Mỗi người đều cầm binh khí trong tay, đuổi theo Côn Luân Tam Tử và hét lên như sấm dậy.

Tô Bằng Hải thấy trận thế càng đánh càng không lợi cho Thiên Long Bang, tuy nhiên nếu để chín môn phái thoát qua khỏi cầu sắt là việc nhục nhã.

Lão liên vận toàn lực vào cây Long Đầu Trượng, đánh tới một đòn cố ép Thiên Hồng đại sư lùi lại.

Nhưng Thiên Hồng đại sư là kẻ ngang sức cùng Tô Bằng Hải, lão đâu chịu nhân nhượng.

Bởi vậy lão chỉ đưa cây đàn trượng ra đỡ mà thôi.

Chát ! Chát !

Tô Bằng Hải và Thiên Hồng đại sư cũng như lần trước, cả hai đều rêm mình lùi lại một bước.

Tô Bằng Hải cười hì hì, nói với Thiên Hồng đại sư:

- Võ công của đại sư thật quán thế, lão tiếc rằng hiện giờ có việc cần gấp, không thể đấu tiếp với đại sư được nữa.

Tuy miệng nói mà người của Tô Bằng Hải đã xông tới bên Hồng, Hắc và Bạch kỳ phân cuộc.

Ba vị phân cuộc chủ này đang cố gắng cản trở quần hùng không cho họ qua cầu.

Tô Bằng Hải khẽ bảo họ:

- Ít ra các người cũng phải chặn cho được cầu sắt, đừng để bọn chúng tự do tẩu thoát, dầu phải trả với một giá rất đắt.

Ba vị phân cuộc chủ nghe nói liền ráng hết sức mình công lệ lại tới đám cao thủ chín phái, rồi lui về phía đầu cầu án ngữ.

Vết thương trên vai Hồ Nam Bình khá sâu, nên lúc ông ta cố gắng hoạt động thì máu tươi rỉ ra ướt đầm cả áo.

Hồ Nam Bình nghĩ rằng nếu cứ đương trường giao đấu e khó cản được bước tiến của quần hùng. Ông ta liền thò tay vào túi lấy ra một mũi phi bạt ném vào đám người trong cửu đại môn phái.

Phi bạt lướt gió phát ra tiếng vu vu. Tức thì cách chỗ Hồ Nam Bình năm trượng có hai tiếng rú thất thanh, và hai tên bộ hạ của phái Không Động bị phi bạt đâm trúng té nhào xuống đất chết tươi.

Thật ra Hồ Nam Bình vì vết thương đau nhức, muốn dùng ám khí để cản bước quần hùng, chứ không có ý giết hai đồ đệ của phái Không Động vừa rồi.

Hạ được hai địch thủ, Hồ Nam Bình lại lấy thêm hai mũi phi bạt nữa cầm tay để đề phòng địch thủ xông tới.

Người trong chín phái thấy Hồ Nam Bình phóng ám khí sát hại đồng bọn thì lòng hận hực, hét lên một tiếng rền trời, kéo nhau ồa đến.

Tô Bằng Hải liền phóng mình lướt qua, vung cây Long Đầu Trượng cản họ lại.

Cây Long Đầu Trượng của lão múa vun vút, ánh sáng lập loè, kinh phong bủa ra một vòng, không để một cao thủ có thể vượt qua nổi.

Thiên Hồng đại sư phát tay áo một cái, ra lệnh cho các môn hạ Thiếu Lâm đứng nối vai nhau, từ từ xông đến cầu sắt, còn lão thì vung đàn trượng phóng mình đến địch với Tô Bằng Hải.

Bỗng nghe có hai tiếng rú thê thảm, hai thân người văng ra xa mấy trượng té nhào xuống đất chết tươi.

Quần hùng ngạc nhiên trở mắt nhìn hai tử thi ấy, thì thấy rõ là Tô Bằng Hải đã dùng Cán Nguyên Chỉ sát hại quần hùng.

Thiên Hồng đại sư đôi mắt sáng quắc, hơi giận bốc lên, nhìn chăm chăm vào mặt Tô Bằng Hải:

- Tô Bằng Hải ! Thủ đoạn của ngươi làm tàn nhẫn lắm.

Hai hàm răng nghiến chặt, chiếc đầu trục lắc lư, Thiên Hồng đại sư nói chưa dứt câu đã nhảy tới như một cái vòng móng, đánh bổ vào đầu Tô Bằng Hải một gậy.

Tô Bằng Hải cười ha hả, quay ngay cây Long Đầu Trượng quất lên mấy chiêu cản bước quần hùng, rồi phi thân đến án ngữ bên chân cầu.

Hồ Nam Bình thấy Tô Bằng Hải chạy đến, liền cầm Song Luân Nhật Nguyệt phóng mình lướt tới định hợp sức với Tô Bằng Hải mà chống giữ.

Giữa lúc đó bỗng một giọng nói vang lên:

- Hồ phân cuộc chủ! Chạy đi đâu ! Hãy cùng bản đạo tiếp chơi vài chiêu thử.

Hồ Nam Bình quay đầu lại thì thấy người vừa nói đó là Tĩnh Huyền đạo trưởng. Lão cầm cây trường kiếm trên tay, phóng mình vọt tới như một luồng chớp.

Hồ Nam Bình tuy bị thương, toàn thân nhức nhối, nhưng cũng không thể nhịn được. Lão liền vung Song Luân Nhật Nguyệt đánh thẳng vào trường kiếm của Tĩnh Huyền đạo trưởng.

Chát ! Chát ! Chát !

Hai binh khí chạm vào nhau nảy lửa. Hồ Nam Bình lúc này đã đuối sức, nên bị chấn động lùi lại đằng sau hơn bảy tám bước.

Tĩnh Huyền đạo trưởng đắc ý, không cho Hồ Nam Bình kịp đứng vững, đã lướt mình xông tới dùng thế Độc Long Xuất Động chém bổ tới một lúc ba nhát.

Hồ Nam Bình đâu còn dám chống đỡ nữa, vội dùng công phu Thiết Bản Kiều ngửa mình ra đằng sau, rồi lùi thêm năm bước nữa mới tránh khỏi ba nhát kiếm của Tĩnh Huyền đạo nhân.

Tĩnh Huyền đạo trưởng chém hụt, mặt hầm hầm, đôi mắt lóe hào quang chẳng khác nào một con cọp dữ. Lão ta quay mũi trường kiếm dùng thế Vật Hoạn Tinh Di điểm đến.

Mũi kiếm như muôn vạn ánh sao sa tràm lấy Hồ Nam Bình.

Trong lúc Hồ Nam Bình chưa đứng vững mà bị thế kiếm độc ác này, tưởng đâu tánh mạng ông ta lâm nguy dưới tay Tĩnh Huyền đạo trưởng rồi.

Bỗng đằng sau có một tiếng hét chát chúa và một bóng người lướt nhanh đến:

- Tĩnh Huyền đạo trưởng ! Hung hăng thật ! Hãy đỡ thử chiêu này xem sao ?

Tức thì một luồng hung quang phóng ra, hai vũ khí chạm nhau chan chát.

Người vừa mới cứu Hồ Nam Bình chính là Diệp Vinh Thanh.

Sau một chiêu thử thách, Tĩnh Huyền đạo trưởng bị chấn động một cái còn Diệp Vinh Thanh loạng choạng lùi ra sau hơn bảy bước.

Cũng may công lực của Tĩnh Huyền đạo trưởng khá thâm hậu, và võ công đặc dị nên mới đỡ được ngón đòn đánh lén của Diệp Vinh Thanh.

Hồ Nam Bình thoát chết, mặt mày như lửa đỏ, vùng đứng lên múa đôi Song Luân Nhật Nguyệt đánh trả lại địch thủ một đòn trí mạng.

Trong lúc đó Diệp Vinh Thanh cũng không nhịn, vội vùng đến hiệp sức với Hồ Nam Bình công hãm Tĩnh Huyền đạo trưởng.

Tô Bằng Hải với cây Long Đầu Trượng cố sức vùng vẫy toàn lực chế ngự quần hùng, nhưng rủi thay cây đàn trượng của Thiên Hồng đại sư cũng không vừa. Vì vậy Thiên Hồng đại sư đã cầm chân Tô Bằng Hải không cho phép Tô Bằng Hải hoạt động theo ý muốn.

Hai kỳ nhân này đều là tay nội lực uyên thâm, không thể thắng bại trong một vài trăm chiêu được. Họ càng đánh càng không thể thanh toán nhau một cách vội vàng.

Bây giờ Mã Quân Vũ đang chiếm ưu thế. Vương Hàn Tương đấu với chàng lần lần trở về thế thủ. Còn Mã Quân Vũ mỗi thế công ra đều làm cho Vương Hàn Tương lúng túng lùi mãi về đầu cầu sắt.

Tuy vậy, thủ hạ của Thiên Long Bang quá đông. Họ cố tương trợ nhau quyết ngăn cản không cho một người nào trong đám quần hùng vượt qua cầu được.

Trong lúc Quân Vũ đang cố tìm đủ cách để áp đảo Vương Hàn Tương thì bỗng nghe bên chàng có hai tiếng rú kinh khủng.

Chàng quay đầu nhìn lại, thì té ra Thanh Loan với một thế võ công ảo diệu, nàng đã vung kiếm chém ngã hai tên của Thiên Long Bang nằm dẫy đành đạch dưới đất.

Tô Bằng Hải thấy thế lòng lo lắng không ít.

Tuy nhiên, ông cũng không làm sao vượt qua khỏi đàn trượng của Thiên Hồng đại sư để cứu giúp cho bọn bộ hạ được.

Đã vậy Tô Bằng Hải luôn luôn bị phân tâm, vì phần lo đánh Thiên Hồng đại sư, phần lo để ý đến tình hình trong trận.

--- oOo ---